

Man gik altsaa til:

Valg af 17 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om midlertidig Ændring af Lov Nr. 392 af 12. Juli 1946 om Selvangivelse af Indkomst og Formue m. v.

Valgt blev: Kai Jensen, Kaj Andresen, Axel Berg, Poul Hansen (Slagelse), Hauberg, M. Larsen, Th. Poulsen, Øllgaard, Holmberg, Juul, Laurits Pedersen, Sønderup, Edvard Sørensen, Aksel Møller, Kristen Ambj, Jørgen Jørgensen og Alfred Jensen.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en midlertidig Sukkerordning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3939; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1906).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Poul Hansen (Kalundborg): Det mest interessante ved den Sag, vi nu behandler, er efter min Mening ikke selve Lovforslaget, men den højtærede Handelsministers Oplysning om, at Sukkerfabrikkerne har ønsket en langvarig Koncession til Erstatning for de kortvarige Ordninger. Jeg har forstaaet, at Forhandlinger om en saadan langvarig Koncession skal afholdes, saasnart Sukkerloven er ført igennem Rigsdagen, og at Ministeren staaende over for denne Udsigt til en helt ny Ordning ikke har villet forandre det Grundlag for Sukkerordningen, som har raadet gennem de sidste Aar.

Det eneste reelle ny i Lovforslaget er da ogsaa kun selve Roeprisen eller rettere sagt Størrelsen og Gradueringen af den saakaldte Arealpræmie. Forandringen betyder, saa vidt jeg kan se, at Roearealerne kan formindskes med ca. 2 000 ha, uden at Roeprisen vil blive mindre, medens den vil blive 10 Øre større pr. Dobbeltcentner, hvis Areal bliver det samme som sidste Aar, foruden den Stigning naturligvis, som den stigende Arbejdsløn medfører. Det er jo ingen Hemmelighed, at Socialdemokratiet har næret en vis Ængstelse over for Roeprisens støtte og stadige Fart opfeft. Vi kunde derfor ikke gaa med til Arealpræmiens Forhøjelse i Fjor, og jeg har stadig den Opfattelse paa Grundlag af det Talmateriale, der foreligger, at Roeprisen befinder sig i Overkanten af det rimelige. Derom vidner ogsaa den Omstændighed, at det er gaaet saa forholdsvis let at blive enig med Roedyrkerne om Prisen i Aar. Paa den anden Side maa det

jo erkendes, at visse Landbrugsprodukter er steget meget stærkt i Pris det sidste Aar, saadan at stærkere Priskrav i og for sig kunde være ventet.

Endvidere kan vi ikke se bort fra den af den højtærede Handelsminister fremhævede Fare for en Arealnedgang som Følge af det daarlige Høstudbytte i visse Egne af Landet. Der er ingen Rimelighed i, at de Dyrkere, som opretholder Arealerne, skal nøjes med en lavere Betaling, fordi andre ikke længere vil dyrke Roer, og det kan vel ogsaa nok anses for rigtigt at have en vis Opfordring til at tegne Arealer i de Priser, der tilbydes. Vi er jo stadig væk meget stærkt interesserede i en stor Sukkerproduktion. Endelig maa det vel ogsaa tillægges en vis Vægt, at der er opnaaet den Enighed med Dyrkerne, jeg omtalte før.

Under disse Omstændigheder kan vi fra vor Side, omend med Betænkelighed, tiltræde de Priser, der her er Tale om. Sidste Aar drøftede vi imidlertid foruden Prisen ogsaa forskellige andre Problemer i Forbindelse med Sukkerordningen, Drøftelser, om hvilke man kan sige, at de faktisk ikke blev ført til Ende. Bl. a. drøftede vi Forholdene for Arbejderne i Roemarkerne, herunder Nødvendigheden af Opførelse af Læskure m. v. Bortset fra Kommunisterne var der imidlertid Enighed om, at vi her havde at gøre med sociale Forhold, som ikke hører hjemme i en erhvervsøkonomisk Lov, saa meget mindre som det er Forhold, der ogsaa gør sig gældende for andre Landbrugsarbejdere end dem, der arbejder i Sukkermarkerne. Men jeg vil dog gerne benytte Lejligheden til at gøre den højtærede Socialminister opmærksom paa, at der her eksisterer Problemer, som han bør søge at løse i Forbindelse med den Arbejderbeskyttelseslovgivning, som forberedes til Forelæggelse her i Rigsdagen. Hidtil har Spørgsmaalet om Læskure været reguleret i de eksisterende Arbejdsoverenskomster mellem Dansk Arbejdsmandsforbund og Roedyrkerne.

I Overenskomsterne reguleres ogsaa Arbejdernes Lønforhold, og jeg mener ikke, at Rigsdagen bør blande sig heri. Paa den anden Side maa jeg dog maaske fremsætte den Bemærkning, at der i og for sig er noget ejendommeligt i, at samtidig med at vi sikrer Roedyrkerne en vis Pris for Roerne, Fabrikkerne et vist Udbytte og Forbrugerne en lav Sukkerpris, saa henviser vi Arbejderne, saavel dem i Roemarkerne som dem i Fabrikkerne, til selv at sikre sig tilfredsstillende Løn for det Arbejde, de udfører inden for denne vigtige Produktion, et Ar-